

FEMADÁČEK

Nezdá se vám také, že dětský divák je stále více a stále krutěji poznamenáván a vychováván jen a jen jako oběť televizní obrazovky? Pozorujte kolik dětských divadelních diváků zcela bez zábran vystoupí z řady a odchází z hlediště. Odchází na WC či se napít a já nevím kam všude. Vůbec mu nevadí, že přijde o kus příběhu, o kus děje na jevišti. Vráti se, sedne a dále se dívá a dívá. Sedím-li v hledišti, moc mi to vadí. Ne proto, že ruší ostatní, ale pro něho jako diváka.

Poslední tři ročníky FEMADu jsem měl příležitost sledovat práci seminaristů berounského pedagoga Romana Musila. Tam jsem si uvědomil a Roman mi to potvrdil, že smyslem tohoto semináře není hodnocení a rozbor představení (i když se často ani nevědí, na co děti vedou, natož aby si s nimi předem popovídali, co je v divadle vlastně čeká, kdo je vlastně ten Švanda dudák, proč se chová tak, jak se chová nebo proč ono zlo je představované o sedmi hlavách, apod. Škola a hlavně rodič má připravovat človíčka k životu a divadlo se svými příběhy do života patří. Co si mám myslet o rodiči, který dítě přivede do hlediště, dá mu pytlík se sladkostmi či jinými pochoutkami a po vyzpovídání uvaděčky o délce představení sám odchází do bufetu či úplně mimo divadlo. Prostě dítě do divadla odloží. Nejenže dítěti fixuje nedobrý vztah k umění, ale o čem si asi může se svým potomkem povídat po představení? Proč ten Švanda zradil Dorotku? Proč ten Bajaja zvítězil nad drakem?

Samozřejmě to neplatí o všech pedagozích, o všech rodičích. To mne uklidňuje a uklidňuje mne i skutečnost, že se libická hlediště stále více zaplňují mladými lidmi - budoucími rodiči. A to mne na FEMADu těší nejvíce.

Vlastimil Ondráček, předseda SČDO

Druhý souhrnný seminář

Při odpoledním semináři vzala rychle za své představa, že bude nejdřív a nejlépe mluvit porota. Když se z přítomných seminaristů nikdo neměl k „diskusnímu výkopu“, začal moderátor Míky nekompromisně vyvolávat. Prostě povýšil jistou poučku o maminčině a režisérově pravdě o „pravdu moderátorovu“. Koho vyvolal, ten mluvil. Ne nadarmo se novinářům, mezi které moderátoři bezpochyby patří, říká „sedmá velmoc“.

Povídání začalo srovnáním obou představení. Osazenstvo vinárny se svorně shodlo na tom, že Čertoviny byly málo nápadité a šlo jen o sled gagů. Ty samy o sobě nebyly špatné, ale... Zatímco Kašpárek byl objevným představením, kde si sami herci hráli. Zajímavá myšlenka, která přesně vystihovala vztah mezi představeními: primitivnost zpracování proti prostotě. Ale vezměme to postupně. Co konkrétně bylo dobré a co špatné na dvou loutkových hrách sobotního odpoledne.

Čertoviny (Komorní scéna Aréna Ostrava)

Základním problémem celého představení je to, že jde o kompilát. Během debaty diskutující objevili několik pohádkových motivů (například mladší bratr je lepší než čert, Vašek se odnaučí bát, Čert a Káča,...). To by samo o sobě nebylo na škodu, pokud by motivy měly ústřední nit. Tady bylo vše uměle pospojované, nic z ničeho nevyrůstalo. Čerti se na scéně plácali bez jakýkoliv pravidel hry. Motivace jednání? Nebyla. Hra fungovala na základě oslích můstek. Chyba začala na počátku celého představení – ostřeji řečeno, přímo tak jak to na semináři padlo – když je na začátku dramaturgická blbost, nemůže pak nic fungovat. Jinými slovy: „Násobíme-li nulu jakkoliv velkým číslem, výsledkem bude vždy nula.“ V Čertovinách jde jen o efekt a zaplnění prostoru.

Kašpárek chodí pěšky (Loutkářský soubor Čmukaři Turnov)

Z výkonu turnovských Čmukařů měl radost asi každý, kdo 3 povídky v těžce větratelné sokolovně viděl. Na počátku hry dostal divák velice náznorně a mile „kukátko“, jak se na Kašpárkovy příběhy dívat. A pak už šel s hrou. 1.kašpárkův gag byl oním klíčem, jak vše, co bude následovat, máme chápat.

Kašpárek je ukázkou dialogu postaviček, kdy vodič-herec dokonale komunikuje s loutkou. Nedokonalost je tady povýšena na dokonalost. Výborná, funkční scéna. Herci si hrají, sdělují svůj pohled na svět a jsou sami za sebe. Čmukařům se podařilo od začátku navodit a udržet až do konce napětí.

Reflexe dětí ze seminářů A,B

lektori - Marie Růžičková, Eva Kodešová, Marie Poesová, Bedřich Čermák

Čertoviny (hodnotily úplně nejmladší děti)

Ví se, že hodně malé děti chápou jednotlivosti. Děj berou pouze v případě, že se jim něco neustále dokola opakuje. Ostravské představení malí diváci prostě nevzali. Děti malovaly s velkou otravou, dlouho se rozmýšlely, co vlastně budou malovat. Pak to rychle nakreslily, aby to měly co nejdřív za sebou. Kluci namalovali kulisu - portál a šli od toho

Líbilo se:

- portál
- jak se proměnil v pejska, já bych se proměnil v letadlo
- srandovní čert s uchem
- jak tam byla mašinka
- ta holka, co řekla, aby opravil střechu
- uklízeč a netopýr
- jak čert stáhnul do pekla Aničku, to bylo hezky vymyšlený
- jak se Vašek bál a jak se změnil

Nelíbilo se:

- jak čert vzal Aničku do pekla, tam patřil čert

Kašpárek chodí pěšky (hodnotily starší děti ze semináře B)

Starší děti se v reakcích na výkon Čmukařů dělily do tří skupin:

- dlouho přemýšlely a měly problém vybrat, co sdělit
- reagovaly hned a hodně
- tři fyzicky nejdospělejší kluci reagovali „lážo plážo“ – jeden z nich od tématu, když měli nakreslit o čem představení bylo, doslova utekl – z legrace namaloval modrého draka. Jeho samotného ale překvapilo, že společně s vegetariánskou, abstraktně barevnou potvorou zachytil motivy všech tří Kašpárkových příběhů

Obrázky děti byly pestrobarevné. Mimo jednoho, kde bylo hodně černé. Jeho autor – chlapec - byl také jediný z dětí, kdo by na představení už podruhé nešel. Podle něj bylo monotónní. Jinak si většina myslela, že by se i hodně malé děti při Kašpárkovi bavily.

Jiný název představení:

Tři příběhy najednou
Kašpárek má sklerózu
Znáte dobře Kašpárka?

O Kašpárkovi a jeho kamarádech
Kopr patří do polívky
Kašpárek – kopa srandy
Srandovní lidi s kuffíkem

PRCEK NA STOJÁKA

pouze pro starší 18 let

KOKTEJLY aneb míchané nápoje, prý mají svůj vznik v Americe, kde se údajně podávaly jako přípitek na oslavu vítěze kohoutích zápasů. Pravda, jejich složený název poukazuje na oprávněnost této legendy, neboť cocktail se rovná: COCK - kohoutí, TAIL - ocas. Nebudeme se zabývat notoricky známými recepty jako je WHITE LADY nebo MANHATTAN, ale těmi zcela pofidérními, které mají zakázanou technologii.

MOZEK: do číše nalij žlutý Vaječný koňak, červenou Griottku, zelenou Chaltreusku a modré Curacao a vypij. Než pozvedneš číši, řekni „Vítám tě!“ A až dopiješ, doufej, že budeš mít dost sil dodat „Sbohem bud!“ poslední sedé buňce mizící v nedohlednu.

PRISONER BLUES: do číše nalij 1 díl Pitralonu a 2 díly Tonicu, jemně promíchej polévkovou lžicí a přidej švestku či blumu. Nápoj tě bezpečně odešle do modravě soumravných dálav, kam za tebou nikdo nebude mo- ci, ale především přestaneš vidět v oknech mříže.

RR (reflexe redakce)

Kašpárek chodí pěšky (Loutkářský soubor Čmukaři Turnov)

„Jsem kašpárek. Hop.“

„Kdybych já chtěl, tak bych moh’. Jenom kdybych věděl, co jsem chtěl.“

„V tom bazénu není voda!“

„Sláv, sláv, drak je taky zdrav.“

Patřím k lidem, kteří si z představení obyčejně pamatují děj. Repliky pouze v případě, že hru či film vidím po několikáté. Nebo tehdy, jestliže mě něco skutečně zaujme. Jak vidíte z úvodních několika řádků, paměť mi tentokrát nesehlala. A to jsem Kašpárka turnovských Čmukařů viděla poprvé.

Smála jsem se. Měla jsem radost. Bylo mi prostě dobře. Nechala jsem se unášet hrou. Prožívala jsem. Měla jsem škodolibou radost, když čerty unavilo věčné přilítání a odlítání, nebo když zlého čaroděje zavřeli do skříně a odnesli do pekla. Jednoduchost a čitelnost příběhů protkaná přímočarými vtipy a děláním legrace z lidských nectností. Využití zkratky jednotlivých úseků, kdy se vyšlo z toho, co bylo řečeno před chvílí a přidalo ještě něco,

co posouvalo děj dopředu. To vše ve mně vyvolalo pocit nevinné - skoro dětské - radosti.

Fandila jsem dobru a nesnášela zlo. Ten, kdo měl být správný, byl správný celou dobu. Tím nechci říci, že byl černobílý, ale byl mile jednoduchý – přímočarý, jednající podle jasného scénáře, cíle. Čmukaři věděli, proč jsou na jevišti a co chtějí sdělit. Prosté sdělování jim dělalo radost. Oni si sami hráli. I proto svou radost přenesli na mě. A jestli je to infantilní, tak ať...

„Hopinky!“

- Štěpánka Mikešová -

Sporné horko, textil se lepí i na ty části těla, o kterých člověk netuší, že je vůbec má. Uf! Kašpárek a Kalupinka však přihupkají v přesné gestice. Byť živí, zdají se být tvrdě voděni na dlouhé niti, a v té chvíli sparno začíná ustupovat. Tři příběhy o loutkovém Kašpárkovi, které Kašpárek velký musí absolvovat, aby si nakonec mohl splnit Kalupinkou neustále přerušované přání, a to, zahrát si na trubku. A opět - tak jako v průběhu celého představení - i zde se záměrně retardovanou, oddálenou pointou situace. Sparno útočí, ale malé šedé myšky, i ten blbec, co blbcem zůstal, chytají diváka za - no, za co chcete - a udržují pozornost, a při úžasném zjištění, že nejdříve Kašpárek nepotká v lese ani nohu a pak rázen dvě, včetně kontrolní otázky, smýkne s bránicí až do Poděbrad. A hlt osvěžujícího divadla následuje jeden za druhým s brizancí panzerfaustu.

A pak, vážení, ten text. Ta s upřímnou vírou pronášená slova. Čisté, přímočaré oznamovací promluvy označující jevy a předměty ve své podstatě. Průzračné a rafinované zároveň. Nemohu si pomoci, ale od první chvíle se ve mně otevřela ozvěna Lauera a Hardyho a jejich důvěřivého smlouvání s osudem. Nuže, humor inscenace Kašpárek chodí pěšky je chytrý, jevištně poučený, promyšleně pracuje s několika motivickými liniemi, která splétá a strmě žene k vrcholu situací. Díky tomuto humoru, díky stavbě situací, díky samotnému materiálu loutek, a především principu jejich animace, kam přináleží i vnitřní komentáře, vstupujeme spolu s interprety do pozoruhodného světa. I přes sparno jsme součástí představení. Jsme spoluúčastní sdílení přes oslovení, jaké dokáže jen zvláště umělý a ještě zvláště živý typ divadla, kterému se říká loutkové. A nemohu, než radostně, spolu s hlavním hrdinou, zvolat: "Tady už jsem byl! A já myslel, že nebyl!"

- Vladimír Zajíc -

Seminář D Obrazy z dějin národa českého I.

Po malém odreagování je tu Luděk a jeho Obrazy. Na začátek pár asociací: „Slované, čepičky, dřevo, války, národy, smrt, hrad, meč, církev, zpěv, vojáci, králové a česká země.“ Z Luděkova představení si děti vyba-

vily především příchod Konstantina a Metoděje, dále vyvraždění Slavníkovců - kde že to jsme?

Vesměs se představení líbilo, ale ne všemu jsme rozuměli, vypadávali souvislosti. Loutky se líbily velice. Ty vícekrát měněné „nevadily“, zato však mátlý. Proč byl zabit Václav? Během celého zdivadelněného vyprávění chyběla určitá fakta. Bylo rozděleno do 4 částí. Stará říše, Sámo, Morava, Slavníkovci.

Shodli jsme se, že člověk neznalý dějin by z představení nic neměl. A o čem to bylo? Bylo to poukázání na krvavost naší historie.

Čertoviny

K Čertovinám jen krátce. Co se líbilo? Lucifer, nádraží, pes, fax, mobil, loutky, spojení lidé a loutky, kulisy. Co nám libé nebylo? Omlouvání se za chyby. Čtyři aneby: „Ptákoviny, lidská odvaha, neboj se.“ Také se všichni shodli na známce - 2 či 1.

Seminář C stále v mimoprostoru – kontakt nenavázán.

PODĚKOVÁNÍ redakce FEMAĎÁČKU patří Haničce Šikové z Plzně, za odlehčení břemene, neboť se precizně ujala **divácké Ankety**. Soukala ji přímo vlastními prsty do počítače zn. Ascon precizně a včas. Líbáme Tě.

Tvá redakce

Anketa: Jak se vám líbilo představení?

Komorní scéna Aréna Ostrava: Čertoviny

Bylo to hezký, takový veselý. Všechny ty postavičky byly moc hezký.

Iveta Šusterová, 10 let

Bylo to hezký, velmi legrační a hrozně se mi líbily ty postavičky. Bylo to dobře zahrnaný, jak ty loutky, tak aj to dobře mluvili. Hrozně se mi to líbilo.

Nikola Rousková, 11 let

Mně se líbily na tom ty postavičky, líbilo se mi, jak to bylo fórově udělaný. Nebo jak tam dali tu vůni nebo ty věci ze dřeva, židle a postel.

Bylo to moc hezký.

Michal Kaňok, 10 let

Já to přiznám, já jsem se nudila.

Alena Mutinská

Moc se mi líbilo.

Zdeněk Klár

LS Čmukaři: Kašpárek chodí pěšky

Já už jsem to viděla podruhé, takže líbilo se opět moc. Viděla jsem tam další věci. Na rozdíl od Hronova si člověk všímá dalších detailů. Překvapilo mě, že zabíraly i ty malinký děti, protože já sem po prvním zhlédnutí měla dojem, že je to spíše pro dospělé. *Dáša Brtnická*

Hezké to bylo. Ale udělaný spíše pro ty menší děti, než pro ty starší.

Ale bylo to hezký i tak.

Pavel Hejrec

Mně se to představení strašně líbilo, protože ty postavičky byly pěkně udělaný a bylo je slyšet. Prostě to bylo pěkný. *Veronika Macháčová, 11 let*

Mně se to hodně líbilo, protože mluvili hodně nahlas a bylo to hezky slyšet. Měli hezký postavičky a bylo to hodně dobrý. *Lucie Brachová, 10 let*

Naivní divadlo Liberec: Líný Lars a žabka kouzelnice

Skvělý!

Pavel Trdla

Představení se mi líbilo strašně moc.

Klára Mičániková

Pěkný. Nejvíce se mi líbilo, jak jeli v té lodi.

David Matějka, 10 let

Moc se mi to líbilo. Nejvíce mě zaujalo, jak byla vymyšlená ta postel.

Iva Stodolová

DS Stopa Podještědského gymnázia Liberec: Ze života hmyzu

Hra se mi líbila velice. Vadilo mi chování dětí, které inklinují k divadlu, předstírají, že by rády chtěly hrát divadlo, ale naprosto nerespektují práci svých kolegů. Myslím si, že by organizátoři Femadu měli s tím něco dělat. Obdivuji soubor, protože sama jsem učitelkou na střední škole a myslím si, že na naší škole bychom nedali dohromady tolik studentů tak dramaticky zdatných. Jinak před studenty z Liberce smekám, držím jim palce a doufám, že příště přijedou zase. *Eva Svobodová, Poděbrady*

Líbila se mi. Zaujali mi brouci, hlavně mravenci. *Radim Tuček, asi 10 let*

Moc se mi líbilo, jak to postupně probíhalo s těma broukami a jak to s nima dopadlo. *Barbora Benešová, 13 let*

Hra byla hezká. Líbilo se mi, jak se ten člověk zmenšoval do podoby toho hmyzu. *Martin Šulc, 12 let*

Moc se mi to líbilo, tuto hru jsem viděla asi už pětkrát, ale některé scény se mi líbily v tomto podání úplně nejlíp, protože těm studentům to krásně sedlo. *Irena Šulcová (maminka Martina)*

3. ročník .lesu amatérského divadla!
aneb
zatoulané .ísmeno

ROZHLASOVNÍK ZPRAVODAJ .RAHA .OČKA

DDM S. EKTRUM
KARLÍNSKÉ NÁM. 7
.RAHA 0

Máte čas v sobotu 27. listopadu od sedmi hodin večer? .akliže ano, tak Vás srdečně zveme do .rahy na Karlínské náměstí 7, kde .ro vás DIVADLO (bez záruky) .RAHA na tento večer .řiravilo již třetí ročník značně neformálního „setkání“ amatérských divadelníků.

Uděláte-li si čas a .řijedete-li, vězte, že se můžete těšit na s.oustu muziky všech možných žánrů, která bude hrát až do brzkého nedělního rána. .osedět a .o.oví-dat si budete moci v několika dobře zásobených (a levných!) občerstvovnách. Ti, kteří se nes.okojí

.ouze s .asivní zábavou si budou moci potrá.it své mozkové závitky nad známými i méně známými deskovými hrami. No a samozřejmě dojde i na divadlo (koho uvidíte .onecháme zatím zahaleno rouškou tajemství), na tombolu a ještě nějaké to .řekva.ení máme schováno v rukávu.

No a jelikož doufáme, že bude nával, tak si raději zarezervujte vstupenky .ředem na tel. čísle 0603/44 11 50 nebo můžete zkusit e-mail dbz@post.cz.

(.ředem u.ozornujeme, že večerní róby skutečně nejsou vyžadovány! To .ro ty, kteří .les loni absolvovali v gala.) -dřbz-

Zpravodaj 27. ročníku FEMAD 17. 9. – 19. 9. a 24. 9. – 26. 9. 1999

Náklad: 100 výtisků. Šéfredaktor : mgr. Vladimír Zajíc. Redaktoři: Štěpánka Mikešová, Pavlína Morávková. Technická a výtvarná spolupráce: Jaroslav Vondruška ml.

Cena: 2.- Kč